

A HALÁL KÖZELSÉG, VAGY TÁVOLSÁG?

Kevesen vannak, akik szeretik ezt a szót: halál. Még kevesebben, akikben nem a félelem érzése erősödik fel, amikor meghallják, vagy kimondják ezt a szót. Egészséges lelkű az az ember, aki fél a haláltól, hiszen az ember természetes és eredeti állapota az élet; életre valóak vagyunk, tehát magától értetődő törekvésünk az életben maradás, és az élet továbbadása. Hogyan tudjuk ezt a borzongást kisöpörni belső, láthatatlan, de jelenlévő és érezhető félelmeink mélységeiből? Miként tudunk mégis életben maradni?

Másfél, két éves kisgyermekkel érdekes kísérletet végeztek el. Egy pázsittal borított dombtetőre vittek néhány kicsiny gyermeket, akiket miután a fűre tettek, szüleik távolabb sétáltak. Ekkor mindannyiuk, kivétel nélkül, szorongani kezdett, zaklatottak lettek, majd hamarosan sírásban tudatták a világgal félelmüket, mozdulatlanul várták, hogy szüleik hozzájuk lépjenek, s vigasztalni kezdjék őket. Másnap ugyanúgy kivitték őket, de most egy fél méter magas játékkerítéssel teremnyi részt különítették el. A szülők ismét odébb mentek. A gyermekek elkezdtek egymással ismerkedni, játszani, s mindegyikük feltalálta magát a kis elkerített részben. A szülők érkezését nevetéssel, barátságos mosollyal fogadták.

Van-e kerete életednek? Vagy hagyod, hogy minden, ami benned történik esetleges és kiszámíthatatlan legyen, és sokszor a sírás fojtogasson? Határtalanul éled életedet? Vagy van egy kerete az életednek, amiben biztonságban érzed magadat, ahol semmi kétség nem gyötör? Tudod-e, hiszed-e, hogy ezen a kereten kívül, ami az a 40, 60, 80 vagy 100 év, van egy másik lét? Tudod-e, hiszed-e, hogy van Valaki, aki ölbe akar venni téged? Úgy, amint vagy. Lehet, hogy sárosan, lehet, hogy megfáradtan, lehet, hogy még azzal

az őszinte vággyal, hogy még élni szeretnél ezen a földön. De reménnyel a szívedben. Reménnyel, hogy aki ölbe vesz, az magához is ölel.

Mindenki, kivétel nélkül mindenki az öröklétbe kerül, függetlenül attól, hogy hiszi-e vagy sem. Lesznek olyanok, akik az örök életbe, és lesznek olyanok, akik az örök halálba vándorolnak. Mennyire nem mindegy, hová igyekszünk! Azok, akik elfogadják a Mindenütt jelen lévő szeretetét, s hittel, nem ésszel, nem érzelmekkel, nem racionális érvekkel, hanem hittel fogadják el, azok az örök boldogságba, a mennyek országába, Isten lakóhelyébe, egészen Isten közvetlen közelébe jutnak. Oda, ahol nem ismerik a fájdalmat, a szenvedést, a lelkiismeret-furdalást, a keserűséget, a csalódást, a kiábrándultságot, oda, ahol könny sem csorog az arcokon. Oda, ahol a szeretet teljes lesz, oda, ahol a mennyei kar zengedezve énekel a Mindenség Urának. Micsoda lehetőség ez! Micsoda kitörő öröm ez! Azonban el kell mondanunk azt is, aminek lehet, hogy nem fogsz örülni: egyedül képtelen vagy a hitet megszerezni. Azt a hitet, ami nélkül nem juthatsz el az örök életbe. Sem érdemmel, sem mással. Egyet tehetsz. Kéred. Egy rövid imádságban, valahogy így: „Uram! Ébressz bennem hitet irántad! Közel szeretnék jutni hozzád!” Csendben mondd, ne harsányan, mint aki meg akar szerezni valamit, ami neki jár. Ne aggódj, megkapod. A hitet. Mert Jézus is azt szeretné, hogy minden ember halála után hozzá menjen, s ne a pokol borzalmait kelljen átélnie – örökké. Ő szeret téged, akár hiszed, akár nem. Ez nem attól függ, hogy te mit gondolsz Őróla. S ha neked tényleg fontos, hogy találkozz vele, és ez a találkozás egy örökkévalóságig tartó kapcsolat legyen, akkor már most enged, hogy szeressen, és a tebenned lévő szeretet is megszületik iránta. Ez nem csak kezet, élhető életet ad neked, hanem lehetőséget egy jobb életre. És ne feledd! Minél inkább szeret minket valaki, annál inkább szeretünk a közelében lenni.

Mindörökké? Igen, mindörökké!